

нито една нощъ, както трѣбва, защото на всѣка крачка очакваха да срещнатъ турски потери. Презъ деня се гушеха като звѣрове изъ потайнитѣ долове. Хранѣха се съ папратови корени или букова шума. Лицата имъ небръснати, изцапани съ кръвъ и прахъ, жълти отъ лишения — бѣха страшни. Понѣкога помолваха за кжсче хлѣбъ случайно срещнатъ овчаръ, но той бѣгаше отъ тѣхъ, кръстейки се и шепнейки молитви: смѣташе ги за призраци, излѣзли изъ гробоветѣ.

А границата бѣше още далеко...

— —
На шестия день тѣ наближиха толкова до граничната пжтека, че можеха лесно да разпознаятъ турскитѣ и сръбски граничари. За да не бждатъ забелязани, нарочно се върнаха назадъ въ гората и се спотаиха въ една пещера.

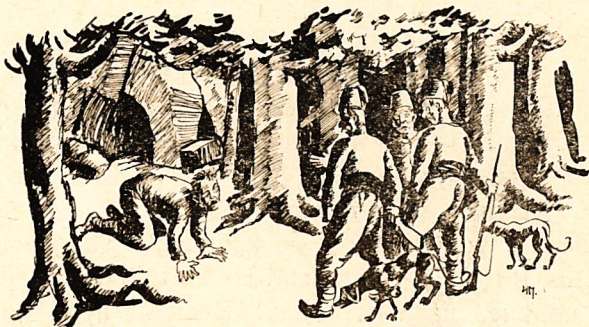
Пещерата бѣше низка и влажна, но за уморенитѣ скитници, тя бѣше по-богата отъ царски палатъ. Тукъ тѣ се смѣтаха далечъ вече отъ потеритѣ. Презъ нощъта щѣха да направятъ опитъ да минатъ границата.

Четниците се изтегнаха на студения подъ и заспаха, като убити. Пѣро още пазѣше четническия редъ, макаръ да бѣха останали само петима, и остави да пази предъ входа на пещерата възстаникътъ Христо Ав-

рамовъ отъ Тетово. Ала и той бѣше толкова уморенъ, колкото другитѣ.

И защо трѣбваше да пази? Тукъ гората бѣше толкова гжста, че дори катеричкитѣ не можеха да минаватъ презъ клонетѣ. Той остави пушката си на земята, отпустна глава надъ свититѣ си колѣне и заспа, като праведникъ.

Въ това време по тѣсната пжтечка се подаде една хрѣтка. Следъ нея съ злобно скимтене изскочи втора. Христо посегна къмъ пушката си, но като видѣ, че задъ хрѣткитѣ се задаватъ трима турци,

осѣни го една мисль, и той се възползува отъ нея, толкова бързо, колкото бързо го бѣ осѣнила.

Вмѣсто да влѣзе въ пещерата и събуди другаритѣ си, той излѣзе на пжтечката, застана на четири крака срещу хрѣткитѣ и започна да вие, като вѣлкъ.

Кучетата изненадани се стжписаха. Тѣ никога не бѣха виждали такова нѣщо!

Стжписаха се и турцитѣ. Еди-